

YER’SİZ HİKAYE

Üzerinde düşünülecek çok şey bırakıyor “Dünyalı”[1] geride. Mesela ölümsüzlük, mesela hakikat, mesela dünya tarihi... Zaten romanı, şiiri, filmi kelimenin tam anlamıyla “eser” yapan bıraktığı “izler” değil midir? Şimdi biraz beynimizi rahatlatıp –huzuru kastetmiyorum, günlük hayatın keşmekeşinden sıyrılmak anlamında kullanıyorum- bu izleri takip edelim.

14 bin yıl yaşamak... Benim gibi büyümekten, yaşlanıp yok olmaktan korkanlar için çok büyük bir “şey” bu. Cahit Sıtkı’nın “Yaş otuz beş, yolun yarısı”[2] dizeleriyle akıllarda orta yaş olarak kalan bu yaş hem efsunlu gençliğin gücünü hem de kırkına yaklaşmış olmanın tecrübelerini bünyesinde barındırıyor. Hemen fani aklımı kullandım tabii... Ölümsüz biri için gençlik, kırk yaş ne anlam ifade eder ki? Sonsuz bir enerji, sonsuz bir tecrübe... Okyanus gibi... Mahdut muhayyilemize sığmayacak bir “şey”.

“Ne güzel şeysin sen, hep yaşın on dokuz/ Gel yanıma sar beni, bugün var yarın yokuz.”[3] Bu satırları on dokuz yaşında yazıyorum. İki sene önce bu şarkıyı dinlediğimde hayat çok uzun geliyordu, daha on dokuz yaşına da çok vardı. Bugün buradayız işte. “Ne güzel şeyliğimi” kaybediyor gibi hissediyorum. Mevsimlerden sonbahar, herhalde bu yüzden şimdi böyle karamsarım... Her neyse, tartışmamıza dönelim.

“Ve gönül tanrısına der ki,/ Pervam yok verdiğin elemden./ Her mihnet kabulüm yeter ki,/ Gün eksilmesin pencereden.”[4] Öyle mi acaba? Her mihneti kabul eder miyiz? Peki sevdiklerimizi, seveceklerimizi sonu gelmeksizin kaybetmek... Ölümünden bu kadar korkarken çok da düşünmeden “her mihnet kabulüm” deriz ama salim kafayla düşünürsek görürüz ki kazın ayağı öyle değil. En azından benim gibi sevdiklerini bir kere kaybetmeyi bile aklına getiremeyenler için vaziyet bu şekilde. “Ölümsüzlük izi”nin bizi getirdiği yer böyle kasvetli işte. Canınızı sıktıysam affola...

Laf canımızı sıkkan konulardan açılmışken sizlerle “hakikat izi”ni takip etmek istiyorum biraz da. Bedbaht nihilistler hariç hayatta kimsenin hakikat sunulunca onu reddedeceğini zannetmiyorum. Merak denen muazzam duygu bir şeyleri bilmek istiyor. Tabiattaki diğer mahlukattan bizi ayıran mühim bir husus da “işimize yaramayacak” şeyleri dahi bilmek istememizdir. Fakat “...ter döküp soru sormak nereye sürüklermiş kişiyi.”[5] dizelerinde İsmet Özel’in de, zannımca, işaret ettiği gibi gerçekler bizi sukutuhayale uğratabilir.

Kırmızı hap bize her zaman iyi gelmeyebilir. Morpheus üstadın “Cehalet mutluluktur”[6] sözü gün geçtikçe daha makul geliyor. Bazı şeyleri bilmek sadece canımızı yakar. Zaten şurada taş çatlasa yüz yıl yaşayacağız, neden yüzümüz gülmesin, neden rahat uyuyamayalım ki? Sözlerim size hodbinklik ediyormuşum gibi gelebilir. Lafım yok. Fakat artık huzuru hayattaki en nihai amaç olarak görüyorum ve değiştiremeyeceğim şeylerin beni huzurumdan etmesini istemiyorum. Maalesef ki mi desem yoksa şükür ki mi bilemiyorum ama bu dünyaya bir kere geldik. Kendimde “eşya”yı değiştirme gücü görmüyorum ve bu sebeple de (bencillik edip) kendime yontmaya bakıyorum.

Değiştirmek... Belki de hepimiz nehirde yüzen birer yaprağız, iradeicüz’imiz bir yanılsama. Bilemiyorum. On dokuz yaşında, fikirlerimin sürekli değiştiği fakat efkarımın dağılmadığı bu yaşta, hayat hakkında atıp tutmak zevkli geliyor. Bazen ilerde kendimi nasıl göreceğim üzerine düşünüyorum. Sırtında bir ceket, elinde bir kahveyle eski günleri hatırlayıp tebessüm eden bir insan (ihtiyar dememeye çalışıyorum) geliyor gözlerimin önüne. Şöyle düşünüyor: “Vay be, iyi sallamışız.”

İşte bir filmin bende bıraktığı izler bu şekilde. Yazarken fark ettim ki bu izlerden bazıları ruhumun derin yaralarından geçiyor. Yazı boyunca sizleri bedbin ve puslu bir havaya sokmuş olabilirim. Puslu havayı dağıtmak, kıtalar atlasında seyahatimizi daha “huzurlu” sürdürmek için şöyle afili bir dizeyle bitirebiliriz herhalde yazıyı: “ Yürü, hür maviliğin bittiği son hadde kadar./ İnsan alemde hayal ettiği müddetçe yaşar!”[7]

Kaynakça:

1. *The Man From Earth*. (2007). [Film].
2. Tarancı, C. (1971). *Otuz Beş Yaş*. İstanbul: Varlık Yayınevi.
3. *Hep Yaşın 19*. (2011). Retrieved from <https://www.youtube.com/watch?v=yDlwD2TJsUw>
4. Tarancı, C. (1971). *Otuz Beş Yaş*. İstanbul: Varlık Yayınevi.
5. Münacaat Şiiri - İsmet Özel. (2021). Retrieved 21 October 2021, from <https://www.milliyet.com.tr/siirler/munacaat-siiri-ismet-ozel-6462295>
6. Cehalet - Wikisöz. (2021). Retrieved 21 October 2021, from <https://tr.wikiquote.org/wiki/Cehalet>
7. Beyatlı, Y. (2007). *Kendi Gök Kubbemiz*. İstanbul: İstanbul Fetih Cemiyeti.